

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **Y. Y.**, zastoupeného JUDr. Karlem Sochořem, advokátem se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 2632/18, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 1. 2007, č. j. 62 Az 54/2006 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Karlu Sochorovi, advokátovi se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 2632/18, **s e** odměna za zastupování **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 28. 8. 2006, č. j. OAM-902/VL-10-11-2006. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta jeho žádost o udělení azylu podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

V dané věci stěžovatel namítá nezákonnost rozhodnutí správního orgánu způsobenou tím, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neboť důkazy, které si opatřil, nebyly úplné. Tímto porušil podle jeho názoru ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správního řádu), a v důsledku toho nesprávně posoudil stěžovatelovu žádost o azyl. Rozhodnutí podle něj nevyplývá ze zjištěných podkladů, tj. není zde logické vazby mezi rozhodnutím a těmito podklady. Stěžovatel tvrdí, že v zemi svého původu je ohrožen na životě a nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát „*takové poměry*“ (stěžovatel nespécifikoval, jaké poměry má na mysli) trpí a podporuje je. Odvolává se

na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a v této souvislosti i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věcech Cruz Varas a Vilvarajah z roku 1991, týkající se vyhoštění. Dovolává se též čl. 53 Příručky postupů a kritérií pro určování právního postavení uprchlíků, která byla vydána Vysokým komisařem OSN v roce 1992, z něhož volně cituje: „*Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou spojena s dalšími zápornými faktory (obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různé aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě*“. Stěžovatel zdůrazňuje, že není možné obrátit se na policii v jeho zemi, protože není možné po nikom požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavoval perzekuci, aby mohl lépe prokázat své obavy z pronásledování.

Na základě shora uvedených tvrzení stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu projednání.

V dané věci stěžovatel nepodřadil své námitky zákonným kasačním důvodům specifikovaným v ustanovení § 103 s. ř. s. a ani z obsahu podání není zřejmé, pod jaký kasační důvod výše popsané námitky podřadit, neboť obecná tvrzení z jeho kasační stížnosti nejsou v souladu se skutkovým stavem, který lze vyčíst jak ze správního a soudního spisu, tak i ze žalobou napadeného správního rozhodnutí. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na porušení ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ačkoli v době vydání napadeného správního rozhodnutí již byl účinný zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění.

V posuzovaném případě ze spisového materiálu vyplynulo, že stěžovatel jezdil z Ukrajiny do České republiky za prací od roku 2002 a střídavě pobýval zde a ve své vlasti. V průběhu správního řízení sdělil příslušnému správnímu orgánu, že v České republice pobýval nejprve na jednorocní pracovní vízum, po jehož vypršení mu bylo policií uděleno správní vyhoštění na dobu tří let. Teprve poté požádal o azyl. Podle jeho tvrzení žije v tuzemsku se svou družkou, státní příslušnicí Ukrajiny, a mají spolu syna, jenž se jim narodil v roce 2003. Správní orgán zjistil, že se stěžovatel po uplynutí platnosti víza nezákonně zdržoval v zemi, a rovněž zde nelegálně pracoval. Podle názoru správního orgánu podal stěžovatel žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, proto jeho žádost zamítl podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou.

Krajský soud rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil, když jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou, neboť v řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatel zemi svého původu opustil z důvodu pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, nebo politického přesvědčení, a naopak bylo prokázáno, že Ukrajinu opustil z ekonomických důvodů a o udělení azylu požádal až po zahájení řízení o správním vyhoštění.

Z výše uvedeného je tedy patrné, že obsah kasační stížnosti nijak nesouvisí se skutkovými okolnostmi stěžovatelova případu.

Krajský soud stěžovateli usnesením ze dne 20. 3. 2007, č. j. 62 Az 54/2006 – 44, ustanovil zástupce, JUDr. Karla Sochora, advokáta se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 2632/18. V označeném usnesení byl prostřednictvím svého zástupce stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil, v jakém rozsahu a z jakých

konkrétních skutkových a právních tvrzení podle jeho názoru existují důvody pro podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zároveň byl stěžovatel poučen o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna o chybějící náležitosti, v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat a stížnost bude odmítnuta. Citované usnesení bylo výše jmenovanému zástupci doručeno dne 6. 4. 2007. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě vady podání neodstranil.

Náležitosti kasační stížnosti jsou stanoveny v § 106 odst. 1 s. ř. s., a pokud je podání nemá, musí být podle odst. 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení soudu vyzývajícího k odstranění vad. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat, neboť chybějící základní náležitosti podání brání soudu věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud je totiž v řízení vázán rozsahem kasační stížnosti a jejími důvody (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Obecně platí, že stěžovatel je vždy povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán či soud vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč mají mít daná pochybení za následek nezákonnost.

Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud stěžovatel výslovně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy, aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti (podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaného pod č. 835/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

V daném případě podání zákonné náležitosti neobsahovalo, soud stěžovatele prostřednictvím zástupce, kterého mu k obhajobě jeho práv ustanovil, k odstranění vad vyzval a stanovil mu k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Vady však ani na výzvu odstraněny nebyly. Jestliže nebylo podání ve lhůtě stanovené soudem doplněno (§ 37 odst. 5, věta první, s. ř. s.), brání pokračování v řízení skutečnost, že nedostatek nebyl řádně odstraněn a soud dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. řízení o podání účastníka odmítne. Postup Krajského soudu v Ostravě při odstraňování vad kasační stížnosti shledal kasační soud za odpovídající zákonu.

S ohledem na výše uvedené Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ve vazbě na § 120 s. ř. s., kasační stížnost stěžovatele odmítnout.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. a současně požádal o osvobození od soudních poplatků. O návrhu ve věci odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32

odst. 5 zákona o azylu). Ve věci žádosti o osvobození od soudních poplatků pro kasační řízení byl stěžovatel krajským soudem poučen, že je ve smyslu ustanovení § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, od poplatkové povinnosti osvobozen. Konečně pokud jde o návrhy stěžovatele na veřejné projednání kasační stížnosti a ustanovení tlumočnicka do jazyka ruského, pak je nutno konstatovat, že se s ohledem na to, že kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta, jedná o návrhy zcela bezpředmětné.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., soudem ustanovenému zástupci stěžovatele hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však soud ustanovenému zástupci stěžovatele, JUDr. Karlu Sochorovi, advokátovi se sídlem v Ostravě, Na Hradbách 2632/18, odměnu za zastupování nepřiznal, neboť z obsahu soudního spisu vyplývá, že žádný úkon právní služby, za který náleží odměna dle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, nevykonal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu